

rørende områders økonomi, og at der i ethvert territorium skal være en teknisk kommission for den økonomiske planlægning og integration, en kommission der sorterer direkte under generalguvernøren (guvernøren).

Den administrative inddeling af områderne og bestemmelserne om det lokale selvstyre er principielt forblevet uændret.

I øvrigt foregår den lokale administration gennem råd, der er kompetente for de enkelte områder. I alle disse råd findes der repræsentanter for den lokale befolkning, men kun i amtskommunernes råd er medlemmerne principielt folkevalgte, og også her skal formændene udnævnes af guvernøren.

Det lokale selvstyres organer står under tilsyn af generalguvernøren eller guvernøren, der kan opløse dem, dog for så vidt angår de valgte organer kun på de betingelser, som udtrykkeligt foreskrives i loven.

En vis tilnærmelse til det fra andre afrikanske områder kendte indirekte styre sker på administrationens nederste trin — hvad der i realiteten vil sige på stammeneiveauet — de såkaldte regedorias (administratorembeder). I hver regedoria udnævner distriktsguvernøren en afrikaner til administrator (regedor), idet han dog først skal rådføre sig med naboregedorer (af hensyn til eventuelle stammefejder). En regedor kan selv udnævne et råd til at bistå sig med administrationen.

3. Sociale og økonomiske forhold i områderne.

Ved en lov af 1929, som lovfæstede den tidligere faktiske tilstand, blev den afrikanske befolkning i de afrikanske territorier med få undtagelser betegnet som „indigenas“ eller „ikke-civiliserede“, en betegnelse som indebar en særlig status, der udelukkende dem fra at nyde fulde portugisiske borgerrettigheder. Fra officiel side blev det hævdet, at systemets formål var at beskytte afrikanerne, således at de kunne vedblive med at blive regeret i overensstemmelse med skik og brug i deres egne samfund.

Til den „civiliserede“ del af befolkningen hørte almindeligvis kun personer af europæisk eller asiatisk afstamning samt et mindre antal afrikanere, som var blevet assimilerede. Hertil krævedes bl. a., at de pågældende kunne læse og skrive portugisisk, at de havde en „god karakter“ og opfyldte visse økonomiske betingelser samt

i øvrigt besad „de nødvendige egenskaber for at kunne udøve en portugisisk borgers rettigheder“. I september 1961 blev indigenas-betegnelsen afskaffet ved lov, og Portugal hævdede på FN's 16. samling, at afrikanerne nu havde samme politiske rettigheder som europæerne og de dermed ligestillede. Som det fremgår af de ovenfor under 2. gengivne valgrets- og valgbarhedsbetingelser, gøres der dog stadig forskel på personer med kendskab til portugisisk og andre.

Denne sondring i befolkningens retsstilling afspejledes i den portugisiske regerings arbejds politik, som hvilede på det synspunkt, at Portugals bestræbelser på at udvikle territorierne var til afrikanernes fordel, hvorfor de måtte bistå med arbejdskraft. Mens den „civiliserede“ del af befolkningen var underlagt Portugals almindelige arbejderlovgivning, var den afrikanske befolkning underlagt en særlig lov fra 1928 vedrørende den indfødte arbejdskraft (Codigo do Trabalho Indigeno) og de i tilslutning dertil udfærdigede reglementer m. v. Det gennemgående princip i denne lovgivning gik ud på, at de indfødte, som frivilligt tog arbejde, skulle beskyttes af lovgivningen, medens derimod de, der ikke ville arbejde, måtte bevæges dertil, og lediggang kunne straffes. Hertil kom, at der bestod en vis arbejdspligt for afrikanere ved offentlige anlægsarbejder.

Denne særlige lovgivning for afrikanerne er blevet ophævet ved en lov af 27. april 1962 vedrørende arbejdsforhold på landet (Codigo do Trabalho Rural). Denne lov fastslår principiel ligestilling mellem afrikansk og europæisk arbejdskraft. Tvangsarbejde under enhver form forbydes, og det fastslås, at der for samme arbejde altid skal betales samme løn inden for den samme tjeneste og det samme foretagende, og det er forbudt at fastsætte forskellige løntariffer med henblik på vedkommende arbejders køn, tro eller faktorer af etnisk natur. Loven gælder kun for arbejdsforhold inden for landbrugsvirksomhed. I øvrigt gælder nu generelt Portugals almindelige arbejderlovgivning i områderne.

Siden 1956 har Portugal ratificeret en række internationale konventioner om arbejdstidens længde og om mindstealderen for tilladelse til arbejde samt bestemmelser om mindsteløn og kollektive lønforhandlinger m. v. Disse konventioners bestemmelser